

22130147

NORWEGIAN A: LITERATURE – STANDARD LEVEL – PAPER 1
NORVÉGIEN A : LITTÉRATURE – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
NORUEGO A: LITERATURA – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Wednesday 8 May 2013 (morning)
Mercredi 8 mai 2013 (matin)
Miércoles 8 de mayo de 2013 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Write a guided literary analysis on one passage only. In your answer you must address both of the guiding questions provided.
- The maximum mark for this examination paper is *[20 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Choisissez ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- Rédigez une analyse littéraire dirigée d'un seul des passages. Les deux questions d'orientation fournies doivent être traitées dans votre réponse.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[20 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- Escriba un análisis literario guiado sobre un solo pasaje. Debe abordar las dos preguntas de orientación en su respuesta.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[20 puntos]*.

NORWEGIAN A: LITERATURE –
BOKMÅL VERSION

NORVÉGIEN A : LITTÉRATURE –
VERSION EN BOKMÅL

NORUEGO A: LITERATURA –
VERSIÓN EN BOKMÅL

Skriv en litterær kommentar til av en av de følgende tekstene. I besvarelsen din må du henvise til begge veiledende spørsmål.

1.

Sykkelen

Den dagen jeg skulle kaste mors sykkel, ville den ikke gi slipp på meg. Den klamret seg liksom fast til meg. Den var tung. Jeg måtte få noen til å hjelpe meg med å løfte den inn i bilen, og da jeg kom fram til stedet der den skulle kastes, var det så vidt jeg greide å få den ut av bilen og over kanten på den containeren det sto metall på (jeg regnet med at det var der den hørte hjemme).

5 Da jeg ville slippe den, ble den på en eller annen måte hengende fast i blusen jeg hadde på meg. Vi ble stående sånn litt, sykkelen og jeg. Det hele så merkelig ut, som om det var en del av min egen kropp jeg prøvde å bli kvitt, en slags underlig utvekst jeg ikke lenger ville leve med. En mann som sto der stirret på meg, og i et forsøk på å gjøre kort prosess, bestemte jeg meg for å ofre blusen. Jeg rev den i stykker sånn at den delen sykkelen hadde heftet seg fast i løsnet, og sykkelen slapp

10 taket og falt. Der ble den liggende, på bunnen, lett forvridd blant alt mulig annet søppel og skrot. Jeg ble stående. Sykkelen var fortsatt blå. Selv om den var rusten, var det akkurat sånn jeg husket den. Det høres ut som en klisjé, men på et øyeblikk var det der alt sammen; ferien i Danmark da jeg var ti, den tørre, litt sprukne huden til en elefant jeg hadde sett for første gang, smaken av rød salami på fersk loff og mors grenseløse beundring for de keramiske flisene den

15 danske kusinen vi overnattet hos, hadde på kjøkkenet.

Et eller annet sted hadde det for evig og alltid funnet sin plass i meg, jeg vet ikke hvor, men det var der, og synet av sykkelen vakte det til live igjen. Kusinen hadde malt på flisene selv, motiver i blått, båter, sjøhester, fisk. Det ga kjøkkenet hennes et undersjøisk preg, en smak av salt. Vi ble bleke i det, og det var noe i den langsomme måten vi beveget oss på. Som om

20 rommet virkelig var fylt med vann. Det var noe i måten kusinen støtte borti mor på. Jeg husker at hun lot brystene sine streife henne idet hun ville vise fram en helt spesiell flis, og at jeg ønsket å rive mor til meg, få henne ut av det, redde henne, jeg ropte, men hun svarte ikke, for hun ville ikke eller hun hørte ikke. Ute var det begynt å skumre. Far sto på plenen og røykte. Jeg husker en hekk som omkranset eiendommen der. Den fanget mørket opp i seg slik at det lukket oss inne.

25 Da vi kom hjem, meldte mor seg på et kurs. Hun ville lære å male. Hun ville dekorere en hel vegg på kjøkkenet med fliser, kanskje to. Hun dekket kjøkkenbordet med aviser. Det luktet av terpentint. Men det gikk ikke. Hun var ikke tålmodig nok. Hun måtte lære seg strøkene, det gikk langsomt. Det hele endte med noen kopper i en helt annen teknikk. Jeg kan ikke huske at vi brukte dem noen gang. Flisene vet jeg ikke hvor tok veien. Den ene jeg har, ligger på

30 bunnen av en skuff. Jeg ser den når jeg rydder. Den er blå og forestiller en slags lilje. Den er ikke brent, hun har bare gitt den opp, og så har malingen fått tørke av seg selv.

Med sykkelen var det annerledes. Da vi kom hjem, sa mor at hun ville begynne å sykle igjen. Turen til Danmark hadde gitt henne mersmak. De slette veiene og folk som syklet overalt. Hun virket glad. Når høsten kom, ville hun ta seg en tur dit igjen.

35 Hun kjøpte seg en sykkel. Hver kveld tok hun seg en tur. Når jeg tenker på det nå, var det sånn den lange reisen hennes begynte. Ingen kunne se at det var noe som skjedde, men hun syklet altså bort fra oss. For hver gang hun satte seg på setet, slettet hun oss ut, for hver tur hun tok, ble vi mindre. Som om de avstandene hun la bak seg ble til virkelige avstander inni henne. En bakke, en sving, en slette og litt etter litt forsvant vi.

- 40 Da mor ble gammel, glemte hun navnene våre. De fantes ikke lenger. De hadde bare vært i henne litt og så forsvunnet igjen. Når vi besøkte henne, så hun bare ut i lufta og ville reise seg hele tiden. På avdelingen der hun bodde, holdt de dørene låst. En morgen fant de henne likevel utenfor i bare nattkjolen. Noen dager seinere døde hun. Men jeg følte ingenting. Egentlig hadde hun jo forsvunnet for lenge siden. Det var først da jeg sto med sykkelen hennes i armene at hun
- 45 kom tilbake til meg. Jeg syntes jeg kunne høre den knasende lyden fra dekkene mot singelen som jeg pleide å ligge og lytte etter om kveldene som tegn på at hun var hjemme hos oss igjen. Jeg tror til og med jeg gråt litt.

Inghill Johansen, *Forsvinne* (2009)

- (a) Hvordan presenteres savn og tidens gang i utdraget?
- (b) Kommenter hvordan utdragets struktur understreker og gjenspeiler sentrale temaer i teksten.

2.

Taksameteret går

Taksameteret går
Ikke tro at det står
Ikke vei dine valg
på drømmenes vekt
5 Ikke vent med å elske
til alt er perfekt

Ditt liv er i gang
Taksameteret går
Universet har ventet
10 millioner av år
Og nå er det skjedd:
Hjertet ditt slår

Måneder blir år
Vinter blir vår
15 Taksameteret går

Du tror du kan vente
Du trenger litt tid
Men taksameteret går
Det er alt jeg kan si
20 Ditt liv er i gang
Det er tidsnok forbi

Håvard Rem, *Utvalgte dikt* (1996)

- (a) Hvordan behandler dikteren temaet tid?
- (b) Hvordan understreker dikterens bruk av verbets tidsformer hovedtemaet i diktet?
-

NORWEGIAN A: LITERATURE –
NYNORSK VERSION

NORVÉGIEN A : LITTÉRATURE –
VERSION EN NYNORSK

NORUEGO A: LITERATURA –
VERSIÓN EN NYNORSK

Skriv ein litterær kommentar til ein av dei følgjande tekstane. I svaret ditt må du vise til begge rettleiingsspørsmåla.

1.

Sykkelen

Den dagen jeg skulle kaste mors sykkel, ville den ikke gi slipp på meg. Den klamret seg liksom fast til meg. Den var tung. Jeg måtte få noen til å hjelpe meg med å løfte den inn i bilen, og da jeg kom fram til stedet der den skulle kastes, var det så vidt jeg greide å få den ut av bilen og over kanten på den containeren det sto metall på (jeg regnet med at det var der den hørte hjemme).
5 Da jeg ville slippe den, ble den på en eller annen måte hengende fast i blusen jeg hadde på meg. Vi ble stående sånn litt, sykkelen og jeg. Det hele så merkelig ut, som om det var en del av min egen kropp jeg prøvde å bli kvitt, en slags underlig utvekst jeg ikke lenger ville leve med. En mann som sto der stirret på meg, og i et forsøk på å gjøre kort prosess, bestemte jeg meg for å ofre blusen. Jeg rev den i stykker sånn at den delen sykkelen hadde heftet seg fast i løsnet, og sykkelen slapp
10 taket og falt. Der ble den liggende, på bunnen, lett forvridd blant alt mulig annet søppel og skrot. Jeg ble stående. Sykkelen var fortsatt blå. Selv om den var rusten, var det akkurat sånn jeg husket den. Det høres ut som en klisjé, men på et øyeblikk var det der alt sammen; ferien i Danmark da jeg var ti, den tørre, litt sprukne huden til en elefant jeg hadde sett for første gang, smaken av rød salami på fersk loff og mors grenseløse beundring for de keramiske flisene den
15 danske kusinen vi overnattet hos, hadde på kjøkkenet.

Et eller annet sted hadde det for evig og alltid funnet sin plass i meg, jeg vet ikke hvor, men det var der, og synet av sykkelen vakte det til live igjen. Kusinen hadde malt på flisene selv, motiver i blått, båter, sjøhester, fisk. Det ga kjøkkenet hennes et undersjøisk preg, en smak av salt. Vi ble bleke i det, og det var noe i den langsomme måten vi beveget oss på. Som om
20 rommet virkelig var fylt med vann. Det var noe i måten kusinen støtte borti mor på. Jeg husker at hun lot brystene sine streife henne idet hun ville vise fram en helt spesiell flis, og at jeg ønsket å rive mor til meg, få henne ut av det, redde henne, jeg ropte, men hun svarte ikke, for hun ville ikke eller hun hørte ikke. Ute var det begynt å skumre. Far sto på plenen og røykte. Jeg husker en hekk som omkranset eiendommen der. Den fanget mørket opp i seg slik at det lukket oss inne.

25 Da vi kom hjem, meldte mor seg på et kurs. Hun ville lære å male. Hun ville dekorere en hel vegg på kjøkkenet med fliser, kanskje to. Hun dekket kjøkkenbordet med aviser. Det luktet av terpentint. Men det gikk ikke. Hun var ikke tålmodig nok. Hun måtte lære seg strøkene, det gikk langsomt. Det hele endte med noen kopper i en helt annen teknikk. Jeg kan ikke huske at vi brukte dem noen gang. Flisene vet jeg ikke hvor tok veien. Den ene jeg har, ligger på
30 bunnen av en skuff. Jeg ser den når jeg rydder. Den er blå og forestiller en slags lilje. Den er ikke brent, hun har bare gitt den opp, og så har malingen fått tørke av seg selv.

Med sykkelen var det annerledes. Da vi kom hjem, sa mor at hun ville begynne å sykle igjen. Turen til Danmark hadde gitt henne mersmak. De slette veiene og folk som syklet overalt. Hun virket glad. Når høsten kom, ville hun ta seg en tur dit igjen.

35 Hun kjøpte seg en sykkel. Hver kveld tok hun seg en tur. Når jeg tenker på det nå, var det sånn den lange reisen hennes begynte. Ingen kunne se at det var noe som skjedde, men hun syklet altså bort fra oss. For hver gang hun satte seg på setet, slettet hun oss ut, for hver tur hun tok, ble vi mindre. Som om de avstandene hun la bak seg ble til virkelige avstander inni henne. En bakke, en sving, en slette og litt etter litt forsvant vi.

- 40 Da mor ble gammel, glemte hun navnene våre. De fantes ikke lenger. De hadde bare vært i henne litt og så forsvunnet igjen. Når vi besøkte henne, så hun bare ut i lufta og ville reise seg hele tiden. På avdelingen der hun bodde, holdt de dørene låst. En morgen fant de henne likevel utenfor i bare nattkjolen. Noen dager seinere døde hun. Men jeg følte ingenting. Egentlig hadde hun jo forsvunnet for lenge siden. Det var først da jeg sto med sykkelen hennes i armene at hun
- 45 kom tilbake til meg. Jeg syntes jeg kunne høre den knasende lyden fra dekkene mot singelen som jeg pleide å ligge og lytte etter om kveldene som tegn på at hun var hjemme hos oss igjen. Jeg tror til og med jeg gråt litt.

Inghill Johansen, *Forsvinne* (2009)

- (a) Korleis vert sagn og tidas gang presentert i utdraget?
- (b) Kommenter korleis utdraget sin struktur understrekar og speglar sentrale tema i teksten.

2.

Taksameteret går

Taksameteret går
Ikke tro at det står
Ikke vei dine valg
på drømmenes vekt
5 Ikke vent med å elske
til alt er perfekt

Ditt liv er i gang
Taksameteret går
Universet har ventet
10 millioner av år
Og nå er det skjedd:
Hjertet ditt slår

Måneder blir år
Vinter blir vår
15 Taksameteret går

Du tror du kan vente
Du trenger litt tid
Men taksameteret går
Det er alt jeg kan si
20 Ditt liv er i gang
Det er tidsnok forbi

Håvard Rem, *Utvalgte dikt* (1996)

- (a) Korleis behandlar dikteren temaet tid?
- (b) Korleis understrekar diktarens bruk av verbet sine tidsformer hovudtemaet i diktet?
-